

Dave Dröge

Hotel Europa, deel 1

roman

Copyright © 2021 Dave Dröge
www.dekantelaar.com

All rights reserved. This book or any portion thereof may not be reproduced or used in any manner whatsoever without the express written permission of the publisher except for the use of brief quotations in a book review.

Deel 1

I

Op impliciet aanraden van een collega – volgens sommigen ook wel een con-collega genoemd, waarmee ze duiden op het immer latent aanwezige competitie-element waaraan ik mij graag zou willen onttrekken, al lijkt dat onmogelijk in het Internationale literaire klimaat – was ik afgereisd naar *Hotel Europa* (in eerdere romans onterecht Grand Hotel Europa genoemd). Impliciet omdat het me eigenlijk niet is medege-deeld, niet persoonlijk en niet via de post of via meer moderne manieren van op afstand communiceren, maar puur via het lezen van een van zijn betere romans. Dat laatste is overigens een understatement, een onderschatting van dit even boeiende als vermakelijke boek: het betreft zijn beste en grootste roman tot op heden! Het is een best-seller en een literair werk ineen, en dat, beste lezer, is knap; dat is zelfs ronduit subliem. Ik was maar net gekomen van de lange reis naar het einde van de nacht en enigszins aangeschoten doordat ik aan de bar, in de nachttrein, een oude vertrouwde compagnon had teruggevonden (Johnny Walker), toen een jongeman met een pietepeuterig rood hoedje, als een circusartiest, in felle korte pasjes op me afgerend kwam. En wat schetste mijn verbazing: de eerste die mij sinds mensenheugenis in het openbaar durfde aanspreken bleek deze piccolo, hij die indertijd als karikatuur op de cover van de nu wereldberoemde roman was verschenen! Hij oogde jong en energiek! Was het wel dezelfde persoon? Hij leek hier gelukkig, hij leek hier op zijn plaats, maar schijn bedriegt. Hij vroeg me meteen het hemd van mijn lijf, en dat alles in uiterst beleefde terminologie, maar dat doet niets af aan de ergernis! Bovendien was ik niet gediend van zijn accent, dat zeg ik heel eerlijk, even los van de opdringerigheid die hij schijnbaar als tweede natuur meedroeg en nu pontificaal tentoonspreidde. Nee, als het op deze voet

verder moest was ik liever thuisgebleven! Net als de protagonist uit de inmiddels wereldberoemde roman was ik hier niet neergestreden voor ontlopen van literair Nederland, niet om te vluchten voor de bekrompen politieke consensus, niet voor de gesubsidieerde smerige rook van biomassacentrales, niet voor landgenoten die noodgedwongen hun Marokkaanse of Turkse paspoort moeten blijven bezitten en daardoor geen landgenoten kunnen zijn, niet voor het bijkans tevergeefs naar adem happen door overtollig ammoniak in de grond en in de stikstofrijke lucht, veroorzaakt door een overdaad aan varkenshouderijen voor exportvlees en zelfs niet voor spotgoedkope arbeiders die via onze omgekochte politici zorgden voor verschuiving van publieksgelden naar almaar rijker wordende grootaandeelhouders. Nee, ook in mijn geval lag daar een verloren liefde aan ten grondslag. Een affaire. Nu ja, eigenlijk meerdere affaires, om heel eerlijk te zijn.

Na passeren van de twee Chinese tempelleeuwen, die me vervaarlijk met hun agressieve frons aanstaarden en die me hun machtige tanden lieten zien met een in de volle breedte opengesperde bek, begaf ik me aangedaan de wenteltrap op. De piccolo had op mijn uitdrukkelijke verzoek de lift genomen. In de hal op de derde verdieping stond de jonge Afrikaan al tussen de voornamelijk – en dat was verrassend – Europese schilderijen. Hij had mijn bescheiden bagage keurig naast de zitting geplaatst, een reuzenmond in felrood. Ik onderdrukte de neiging mezelf in deze uitnodigende Warhol te laten wegglijden. Na zo'n reis slaat de vermoeidheid plots toe, zeker als je dichtbij je hotelkamer bent! 'Deze kant op, meneer,' opperde hij en maakte daarbij een uitnodigend gebaar.

'Dank je,' mompelde ik bijkans onhoorbaar en mijmerde verder.

Men dacht indertijd dat het slecht zou aflopen met de Afrikaanse emigranten, maar het is opvallend hoe snel zij in Hotel Europa werk hebben gevonden! Niet lang nadat de nu wereldberoemde schrijver dit hotel betrad en, zonder het zelf terdege te beseffen, de eerste

contouren schetste van de toekomst, was de boel in een stroomversnelling geraakt. De investeringen van de economische wereldmacht China hebben zich sindsdien in exponentieel tempo voltrokken. Tijdens de economische verovering van het Afrikaanse continent en de voor moderne technologie essentiële grondstoffen is hun relatie met Afrikanen doorontwikkeld tot (op bepaalde gebieden) vergelijkbaar met Europeanen en Amerikanen in hún glorie-dagen, maar daarover later wellicht meer.

Voor nu naderde ik zuchtend van vermoeidheid mijn krappe driersterren hotelkamer, waardoor de enthousiaste suggesties van de piccolo over de sublieme mogelijkheden van entertainment mijn irritatie tot het kookpunt verhoogden! Het was aan mij om in dit ochtendgloren een tip uit te delen, daar kon ik niet onderuit zonder mezelf met een schuldgevoel op te zadelen, maar ik begreep werkelijk niet hoe deze jongeman het in zijn botte hersens haalde zich op te dringen met zo'n wakker enthousiasme! Toegegeven, mijn leeftijd had een hoogte bereikt waarop uitstralen van fysiek ongemak vanzelf ging, dus wellicht dacht hij dat ik uitgeslagen was en simpelweg waggelde omdat mijn benen kracht ontbeerden, maar een béetje piccolo dient toch op de hoogte te zijn van de meer dan voor de hand liggende optie van walking John! Pas toen ik hem met een royale gift had heengezonden en ik mijn minibar opende, werd ik geconfronteerd met het onthutsende antwoord: daar stond het aan de binnenkant geschreven in meerdere talen: alcohol was hier inmiddels strikt verboden! Meteen sprong ik achter mijn scherm om deze abjecte boeking te annuleren, maar ik kon Hotel Europa met geen mogelijkheid uit mijn literaire boekingsstelsel halen! Tenminste, ik kon dat alleen op straffe van verlies van aanzienlijke sommen subsidiegelden! Bovendien, en dit was zo mogelijk nóg ernstiger, bleek een greep in mijn bescheiden koffer gevrijwaard van alcoholische versnaperingen! De drie flacons waren zo leeg als een pier, elke druppel was eruit geperst.

Met een ferme tic schrok ik wakker met knallende koppijn. Verdwaaasd sprong ik rechtop overeind in het veel te zachte bed, het verende matras wiebelde terwijl mijn nek kraakte onder de draaiing die ik uitvoerde om mezelf in het gareel te krijgen! Het was pikkedonker. Vergeefs betaste ik alle kanten rondom, zoekend naar de lichtknop. Ik leunde naar voren, haalde het kussen omhoog en tolde het een halve slag, zodat het dons beter tot zijn recht zou komen. Daarop plaatste ik het kussen met de koude kant terug achter mijn rug. Dat mislukte, met gevolg dat het licht aansprong. Ik wreef in mijn ogen en knipperde een paar keer, waarop ik moed vatte en het bed verliet om de gordijnen te openen. Schemer van de ondergaande zon betoverde mijn troebele gezichtsveld, terwijl de droogte in mijn mond een pijn aan de keelhid veroorzaakte, een irritatie die ik snel wilde wegspoelen door een slok water te nemen uit de fontein. Gelukkig corrigeerde ik mezelf net op tijd! Het kraanwater was hier op zijn minst discutabel, dat risico verreed ik liever! In een lekker zittende spijkerbroek en een los vallend T-shirt met daarbovenop een zwart zeiljack, en met mijn lage wandelschoenen aan (een ANWB aanbieding), glipte ik mijn hotelkamer uit. Het bereiken van de lobby bleek moeilijker dan verwacht, sterker, ik dreigde te verdwalen in het woud van kamers, gangen en halfronde trappen! Het leek op zo'n doolhof van een willekeurige Zuid-Europese binnenstad! Wat dit betreft hadden de Chinezen nog weinig tot geen verbeteringen doorgevoerd, wellicht omdat het werd gezien als een vorm van Europese charme. Na een smalle stenen trap die verrassend steil naar beneden liep, kwam ik bij een drietal deuren, en op goed geluk opende ik de eerste. Dit bleek een bezemkast waarin een bureau met computer stond opgesteld, met daarnaast een campingstretcher. Ik sloot de deur, want ik wilde niemand lastigvallen; het zal ongetwijfeld te bedoeling zijn geweest dat de deur stijf op slot zat! Bij de volgende deur had ik geluk: opeens keek ik naar een lift recht tegenover, een lift

die ik herkende. Hier linksom was dan toch de lobby van het hotel en ja hoor, de tempeliers stonden brullend richting de draaideur fier en machtig te zijn.

Ik verliet het hotel zonder iemand te zien en kwam uit in een smalle, schuin aflopende straat die ik vaag herkende van mijn aangeschoten aankomst, een arriveren dat vroeg in de ochtend zal hebben plaatsgevonden. De ondergaande zon wierp in dit gedeelte van het labyrint geen lichtstralen binnen, maar ik vermoedde sterk dat een prachtige schemering de toren verderop verlichtte. Als ik op tijd daar kon zijn zou ik een paar mooie foto's kunnen schieten. Er is nog steeds geen kip te bekennen, bedacht ik toen op de hoek van de volgende nauwe straat – met heel veel goede wil zou je het zelfs een plein kunnen noemen – een Afrikaanse jongedame, gehuld in een strak trainingspak van fluweel, tegen de authentieke Zuid-Europese muur van het historisch beladen stadsdeel leunde! Ze was zichtbaar verheugd me te zien en stooft in snelle pas op me af: ik draaide mijn hoofd naar links en rechts, maar zag tenminste niemand anders. Vragend en met schrik in mijn ogen deinsde ik lichtjes terug, alhoewel haar witte gympen en eenvoudige kledij niet konden verbloemen dat ze jong en mooi was. Of misschien was dat juist de reden van mijn aarzeling? 'Do you want me?' zei ze en keek me veelbelovend aan.

'No, no thanks!' reageerde ik onhandig en vreemd lacherig wuifde ik haar suggestie weg met een simpel handgebaar. Vriendelijk hoopte ik weg te komen, maar ze bleef me achtervolgen! Niet netjes op afstand, maar pal naast me en soms voor me springend, zodat ik gedwongen was mijn pas in te houden, al probeerde ik daarop stevast opnieuw langs haar weg te glippen! Ik bedacht dat ik waarschijnlijk te aardig had geglimlacht, dat mijn 'nee' misschien te lieflijk was, en probeerde het op een hardere toon, iets dat overigens niet goed lukte. Het zit niet in de aard van dit beestje. Bovendien kon ik de aantrekkelijkheid van haar jeugdige vormen niet ontkennen. Toch deed ik verwoede pogingen haar duidelijk te maken dat ik hiervan allerminst was gediend,